

Dr Robert A. Peterson, Zbawienie, Sesja 14, Usprawiedliwienie, Numer 3, Formuły systematyczne i adopcja, Część 1

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego wykład na temat zbawienia. To jest sesja 14, Usprawiedliwienie, Numer 3, Formuły systematyczne i adopcja, Część 1.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat zbawienia i tematu usprawiedliwienia. Po przejrzaniu rzymskokatolickiego i reformacyjnego rozumienia kontynuujemy nasze Formuły systematyczne, tym razem przyglądając się podstawie usprawiedliwienia.

Jego źródłem jest łaska Boża, a podstawą zbawcze dzieło Chrystusa. Biblia maluje panoramiczny obraz zbawczego osiągnięcia Chrystusa. Zaczyna się od podstawowego warunku odkupienia, Wcielenia, a kończy na jego zasadniczym finale, Drugim Przyjściu.

Pomiędzy nimi znajduje się bezgrzeszne życie Chrystusa, śmierć, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, sesja, wylanie Ducha Świętego w Pięćdziesiątnicę i wstawiennictwo. Ale sednem, sercem i duszą zbawczego dzieła Jezusa jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Kilka lat temu napisałem książkę o zbawczym dziele Chrystusa, *Salvation Accomplished by the Son, the Work of Christ*, która składa się z dwóch części.

Pierwsza część omawia jego zbawcze wydarzenia, wszystko od Wcielenia do Drugiego Przyjścia, z głównym naciskiem, oczywiście, na jego śmierć i zmartwychwstanie. A druga część bada siedem biblijnych obrazów, które Biblia maluje na temat zbawczego osiągnięcia Chrystusa. To pojednanie; to odkupienie; to legalna substytucja; to motyw *Christus Victor* lub zwycięstwo, drugi Adam i nowe stworzenie, wszystko to i poświęcenie.

Jest również ofiarnym obrazem kapłańskim. To obrazy, które Biblia maluje, aby zinterpretować jego dziewięć zbawczych wydarzeń, których sednem, znowu, jest jego śmierć i zmartwychwstanie. Kiedy Paweł podsumowuje ewangelię, którą głosi, obejmuje zarówno śmierć, jak i zmartwychwstanie Chrystusa.

Myślę o 1 Koryntian 15:3 i 4. Przekazałem wam, jako najważniejsze, co również otrzymałem, że Chrystus umarł za nasze grzechy według Pism, że został pochowany i że został wskrzeszony trzeciego dnia według Pism. 1 Koryntian 15:3 i 4. Ponadto, apostoł uwzględnia również oba najważniejsze czyny Chrystusa, mówiąc o podstawie usprawiedliwienia w Rzymian 4:25. Chrystus został wydany za nasze grzechy i wskrzeszony dla naszego usprawiedliwienia, Rzymian 4:25.

Ludzie często błędzą, gdy są zdezorientowani tym, jak Bóg, który jest miłością, mógłby potępić grzeszników. Mają rację, twierdząc, że Bóg jest miłością, 1 Jana 4:8 i 16. Są niewłaściwi, pomijając fakt, że zanim Jan powiedział, że Bóg jest miłością, powiedział, że Bóg jest światłością i nie ma w nim absolutnie żadnej ciemności.

1 Jana 1:5. Bóg jest zarówno absolutnie święty, jak i absolutnie kochający. Pójście na kompromis w kwestii Jego świętości lub miłości oznacza zniekształcenie biblijnego obrazu Jego osoby. Jak widzieliśmy w poprzedniej sekcji, łaska Boża jest źródłem naszego usprawiedliwienia.

Bez Jego niezrównanej miłości nigdy nie bylibyśmy zbawieni. Ale jak kochający Bóg może ogłosić grzeszników sprawiedliwymi, skoro są tak niesprawiedliwi? Jak w swojej miłości może zachować swoją moralną integralność i usprawiedliwić bezbożnych? Odpowiedź leży w złożoności krzyża Chrystusa. Jezus, nasz zastępca, zbawia, ponieważ jego krzyż wpływa na naszą pozycję przed Bogiem, zarówno negatywnie, jak i pozytywnie.

Negatywnie, śmierć Chrystusa odwraca gniew Boży, Rzymian 3:25, 26. Pozytywnie, jego śmierć przynosi sprawiedliwość, Rzymian 5:18 i 19. Są to dwa sposoby, w jakie Pismo przedstawia krzyż Chrystusa jako podstawę usprawiedliwienia.

Najpierw zajmiemy się tym pierwszym. Pismo Święte czterokrotnie naucza, że śmierć Chrystusa jest przebłaganiem, jak w Rzymian 3:25 i 26, Hebrajczyków 2:17, 1 Jana 2:2 i 1 Jana 4:10. Ponownie Rzymian 3:25, 26, Hebrajczyków 2:17, 1 Jana 2:2, 1 Jana 4:10.

Śmierć Chrystusa jest przebłaganiem. Rzymian 3:25, 26 jest kluczowym fragmentem, ponieważ jest najbardziej rozwinięty. Paweł przedstawił tematyczne stwierdzenie Rzymian w 1:17, objawienie Bożej sprawiedliwości.

Następnie w 1:18 do 3:20 rozwija inny temat, objawienie gniewu Bożego przeciwko grzesznikom. Teraz wraca do tematu listów w Rzymianach 3:21. Ale teraz, niezależnie od prawa, sprawiedliwość Boża została objawiona, poświadczona przez prawo i proroków, 3:21.

Wszyscy ludzie są grzesznikami, którym brakuje tej zbawczej sprawiedliwości i zyskują ją przez zaufanie Chrystusowi, Rzymian 3:22 i 23. Łaska Boża usprawiedliwia grzeszników przez zastępczą śmierć Chrystusa, która jest zarówno odkupieniem, Rzymian 3:24, jak i przebłaganiem, wersety 25 i 26. To jest główny tekst Pisma Świętego na temat przebłagania.

Cytując Rzymian 3:24 do 26 z ESV. Chrystus Jezus, którego Bóg ustanowił jako ofiarę przebłagalną przez krew jego, aby była przyjęta przez wiarę. Miało to pokazać

sprawiedliwość Boga, ponieważ w swojej boskiej cierpliwości pominął on poprzednie grzechy.

Miało to na celu pokazanie Jego sprawiedliwości w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa, Rzymian 3:24 do 26. W świetle świadectwa Pisma Świętego o świętości, sprawiedliwości i miłości Boga, musimy zapytać, w jaki sposób Bóg może zbawić grzeszników, zachowując jednocześnie swoją integralność moralną i zaspokajając swoją sprawiedliwość? Odpowiedź znajduje się w tych wersetach. W swojej wyrozumiałości i łagodności Bóg nie sprowadził natychmiastowego sądu na grzechy popełnione przed przyjściem Chrystusa.

Zamiast tego, on, cytuję, pominął dawne grzechy, Rzymian 3:25. On przebaczył świętym Starego Testamentu na podstawie ostatecznego zadośćuczynienia, które ma zostać dokonane w przyszłości. On przebaczył im ostatecznie na podstawie dzieła Chrystusa, które miało nadejść, i natychmiast na podstawie odpowiedzi świętych Starego Testamentu na przesłanie ewangelii w ofiarach Starego Testamentu.

Chociaż było, cytuję, niemożliwe, aby krew byków i kozłów zabrała grzechy, cytuję, starotestamentowe ceremonie ofiarne przedstawiały ewangelię, Hebrajczyków 10:4. Ale Bóg nadal musiał zająć się grzechem. Musiał dokonać zadośćuczynienia raz na zawsze ofiarą, której skuteczność rozciągała się na świętych ze Starego Testamentu, Hebrajczyków 9:15. Bóg uczynił to, gdy, cytuję, przedstawił Chrystusa jako przebłaganie przez swoją krew, cytuję, Rzymian 3:25.

Luter mówi to jasno. Nie było lekarstwa na winę i gniew, poza tym, że jedyny syn Boży wkroczył w naszą niedolę i sam stał się człowiekiem, wziął na siebie ciężar strasznego i wiecznego gniewu i uczynił swoje ciało i krew ofiarą za grzech. I tak uczynił z niemierzalnie wielkiego miłosierdzia i miłości do nas, oddając się i ponosząc wyrok niekończącego się gniewu i śmierci.

Luter, Epistle Sermon, 24. niedziela po Trójcy w książce zatytułowanej *The Precious and Sacred Writings of Martin Luther*, tom 9, strony 43–45. Chrystus umarł za nas. Umierając śmiercią, powinniśmy byli umrzeć.

Bóg ukarał swego syna karą, na którą my, grzesznicy, zasłużyliśmy. Bóg w ten sposób pokazał, cytuję, swoją sprawiedliwość w obecnym czasie, aby mógł być sprawiedliwy i usprawiedliwiający tego, który ma wiarę w Jezusa, Rzymian 3:25. Przebłaganie przez Boga jego sprawiedliwości w dziele Chrystusa pozwala Bogu pozostać świętym i sprawiedliwym, podczas gdy sprawiedliwie ogłasza sprawiedliwymi wszystkich, którzy wierzą w Jezusa.

Tak więc, śmierć Chrystusa negatywnie, jeśli wolisz, jest przebłaganie. Śmierć Chrystusa pozytywnie zapewnia sprawiedliwość każdemu, kto wierzy. Krzyż Jezusa

nie tylko zaspokaja gniew Boży, ale także zyskuje sprawiedliwość, której potrzebujemy do usprawiedliwienia.

Paweł przedstawia to w swoim mocnym kontraście między pierwszym a drugim Adamem, Rzymian 5:18 i 19. Jak przez jeden występki przychodzi potępienie dla wszystkich, tak też przez jeden sprawiedliwy czyn przychodzi usprawiedliwienie ku życiu dla wszystkich. Bo jak przez nieposuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami, tak też przez posuszeństwo jednego wielu stanie się sprawiedliwymi, Rzymian 5:18 i 19.

Paweł najpierw zestawia jedno przewinienie Adama z jednym sprawiedliwym czynem Chrystusa, werse 18. Grzech Adama przyniósł potępienie. Akt śmierci Chrystusa na krzyżu przyniósł, cytuję, usprawiedliwienie prowadzące do życia wiecznego, werse 18.

Następnie apostoł mówi zasadniczo to samo, ale innymi słowami. Pierwotny grzech Adama sprawił, że wielu stało się grzesznikami w oczach Boga, a posuszeństwo Chrystusa aż do śmierci, nawet śmierci na krzyżu, Filipian 2:8, sprawiło, że wielu stało się sprawiedliwymi w oczach Boga, Rzymian 5, 19. Paweł przedstawia dwóch Adamów jako dokonujących potępienia i usprawiedliwienia dla swoich ludzi.

Mu poprawnie interpretuje czyn Chrystusa w wersecie 18 Rzymian 5, cytując, Paweł chce pokazać nie w jaki sposób Chrystus udostępnił sprawiedliwość i życie dla wszystkich, ale w jaki sposób Chrystus zabezpieczył korzyści z tej sprawiedliwości dla wszystkich, którzy do niego należą. Niektórzy interpretowali werse 19 w kategoriach moralnych, ale Mu słusznie twierdzi, że jest to błędna interpretacja cytatu. Być sprawiedliwym nie oznacza być moralnie prawym, ale być osądzonym, uniewinnionym, oczyszczonym ze wszystkich zarzutów w niebiańskim sądzie, bliski cytując. Komentarz listu Mu do Rzymian i tych cytatów pochodzi ze stron 3, 4, 3 i 3, 4, 5. Nasze działanie nigdy nie jest podstawą naszego usprawiedliwienia; raczej Pismo Święte konsekwentnie przedstawia tę podstawę jako zbawcze osiągnięcie Chrystusa, przedstawione zarówno w kategoriach negatywnych, odwracając gniew Boży w prześlaniu, jak i pozytywnych, zabezpieczając sprawiedliwość poprzez swoją zastępczą śmierć.

Nie jesteśmy usprawiedliwieni żadną wiarą, po prostu jakąkolwiek wiarą, ale wiarą w Chrystusa, który za nas odkupił. Środkiem usprawiedliwienia jest oczywiście wiara, nie uczynki. Paweł wielokrotnie naucza, że instrumentem, który łączy nas z łaską Bożą i usprawiedliwieniem, jest wiara.

To już pojawia się w jego oświadczeniu o celu, jak pokazują kursywę słowa. Nie wstydzę się ewangelii, ponieważ jest ona mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy, najpierw dla Żyda, potem dla Greka, bo w niej objawia się sprawiedliwość Boża z wiary w wiarę, tak jak jest napisane, cytując Habakuka, sprawiedliwy z wiary

żyć będzie, Rzymian 1:16 i 17. Po omówieniu sądu Bożego nad grzechem, od Rzymian 1:18 do 3:20, Paweł wraca do swojego oświadczenia o celu i szybko wyjaśnia, o czym mówi, cytując Rzymian 3:22, sprawiedliwość Boża jest przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą, Rzymian 3:22.

Nawet wyjaśniając prześląganie, Paweł mówi, że jest ono przyjmowane przez wiarę, 3:25. Werset dalej mówi o usprawiedliwieniu przez Boga, cytuję, tego, który ma wiarę w Jezusa, werset 26. Na wypadek, gdybyśmy przegapili, w następnych pięciu wersetach podkreśla fakt, że ludzie są usprawiedliwieni przez wiarę, a nie przez uczynki.

Rzymianie, mówiłem pięć; to Rzymianie 3; przepraszam, to było 3:25, 3:26, a teraz 3:27 do 31. Czym więc jest chluba? Jest wykluczona. Przez jakie prawo jest wykluczona? Przez jedno z uczynków? Nie, wręcz przeciwnie, ale przez prawo wiary.

Bo wnioskujemy, że człowiek jest usprawiedliwiony przez wiarę, niezależnie od uczynków prawa. Czyż Bóg jest tylko Bogiem Żydów? Czyż nie jest także Bogiem pogan? Tak, także pogan, ponieważ jest jeden Bóg, który usprawiedliwi obrzezanych przez wiarę, a nieobrzezanych przez wiarę. Czy zatem unieważniamy prawo przez wiarę? Absolutnie nie.

Przeciwnie, podtrzymujemy prawo, Rzymian 3:27 do 31. Paweł poświęca następny rozdział Rzymian dyskusji o wierze i naucza, że wiara i łaska są nierozłączne. Nie możemy mieć jednej bez drugiej.

Dlatego obietnica, mówi, cytując Rzymian 4:16, dlatego obietnica zbawienia jest przez wiarę, aby było według łaski, aby zagwarantować je wszystkim potomkom, nie tylko temu, który jest z zakonu, ale i temu, który jest z wiary Abrahama. On jest ojcem nas wszystkich, Rzymian 4:16. Paweł jest jeszcze bardziej stanowczy później w Rzymian 11:6. Teraz, jeśli jest to z łaski, to zbawienie nie jest z uczynków.

W przeciwnym razie łaska przestaje być łaską, Rzymian 11:6. Jako środek zbawienia, wiara i uczynki są antytetyczne. Naturalnym uzupełnieniem łaski jest wiara, a wiara sama w sobie jest środkiem, którego Bóg używa, aby ogłosić nas sprawiedliwymi. Przypisanie usprawiedliwienia, sprawiedliwość Chrystusa.

Kiedy Bóg jednoczy wierzących z Chrystusem, zyskują oni wszystkie Jego duchowe korzyści. Usprawiedliwienie zatem nigdy nie jest samo, a wierzący grzesznicy nie są jedynie usprawiedliwieni. Jednocześnie wierzący są odrodzeni, ogłoszeni sprawiedliwymi, adoptowani do rodziny Bożej, oddzieleni jako święci Boga na całe życie wzrostu i świętości i więcej.

Tak więc, chociaż samo usprawiedliwienie nie obejmuje przemiany moralnej, nikt nie jest usprawiedliwiony, kto nie jest również przemieniony przez Bożą łaskę w

odrodzeniu i stopniowym uświęceniu. Jednakże definiowanie usprawiedliwienia w kategoriach przemiany, jak czyni to teologia rzymskokatolicka, oznacza pomieszanie kategorii soteriologicznych i krzywdzenie ludu Bożego. Szkodzi im, ponieważ zachęca ich do dążenia do zadowolenia Boga w swoim życiu, co jest dobre, jako środek do bycia przez Niego zaakceptowanym, co jest złe.

Wierzący są przyjmowani przez Boga raz na zawsze, gdy wierzą w Chrystusa, a On ogłasza ich sprawiedliwymi z powodu sprawiedliwości Chrystusa. Usprawiedliwienie jest terminem prawniczym lub sądowym, który przedstawia Boga jako sędziego, który ogłasza sprawiedliwymi wszystkich wierzących w jego syna. Bóg działa na rzecz poprawy moralnej w życiu swojego ludu w wyniku odrodzenia i poprzez stopniowe uświęcenie, ale nie w usprawiedliwieniu.

Ale jeśli nasze dobre uczynki nie są podstawą, na której Bóg ogłasza nas sprawiedliwymi, to co nią jest? Odpowiedzią jest przypisanie sprawiedliwości Chrystusa wierzącym, temat, do którego teraz przejdziemy. Przypisanie jest aktem przypisania czegoś komuś lub czemuś. Przypisanie jest terminem bankowym, terminem handlowym.

To przypisanie czegoś komuś lub czemuś. Pismo naucza trzech przypisań. Przypisanie grzechu pierworodnego, przypisanie naszego grzechu Chrystusowi i przypisanie Jego sprawiedliwości wierzącym.

Po pierwsze, Bóg przypisuje ludzkości pierwotny grzech Adama. Rzymian 5:18 i 19. Wspominaliśmy o tym już wiele razy.

Po drugie, Bóg przypisuje nasz grzech swojemu ukrzyżowanemu synowi. Cytat, uczynił tego, który nie znał grzechu, grzechem dla nas. Drugi List do Koryntian 5:21a.

Po trzecie, Bóg przypisuje sprawiedliwość Chrystusa każdemu, kto w Niego wierzy. Uzupełniając 2 Koryntian 5:21, Bóg uczynił tego, który nie znał grzechu, grzechem dla nas, uzupełniając to stwierdzenie, abyśmy w Nim mogli stać się sprawiedliwością Bożą. Rzymian 5:21b.

Naszą troską jest trzecie przypisanie. Potwierdzenie tego przypisywania nie opiera się na żadnym pojedynczym fragmencie, ale na połączeniu trzech fragmentów, jak pokazał Brian Vickers. Jego książka nosi tytuł Jezus, Krew i Sprawiedliwość.

Paul's Theology of Imputation, Justification by Grace Through Faith, w serii zatytułowanej Explorations in Biblical Theology, którą redagowałem. Brian wykonał dobrą robotę w tej książce. Trzy fragmenty są podstawą przypisywania prawości Chrystusa wierzącym, a doktryna jest w rzeczywistości kombinacją, łączącą te trzy fragmenty w jedną naukę.

Numer jeden, Rzymian 4:3. Abraham uwierzył Bogu i zostało mu to poczytane za sprawiedliwość. Rzymian 5:19. Jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wielu stało się grzesznikami, tak też przez posłuszeństwo jednego wielu stanie się sprawiedliwymi.

Rzymian 5:19. A potem 2 Koryntian 5:21. On tego, który nie znał grzechu, uczynił grzechem dla nas, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą.

Rzymian 4:3. Rzymian 5:19. 2 Koryntian 5:21. Połączenie tych trzech wersetów stanowi najlepszy sposób nauczania doktryny o sprawiedliwości Chrystusa, przypisanej do naszych duchowych kont bankowych.

Pierwszy fragment odnosi się do objawienia się Boga Abramowi w wizji i oświadczenia: Nie bój się, Abramie. Ja jestem twoją tarczą. Twoja nagroda będzie bardzo wielka.

Rodzaju 15:1. Kiedy Bóg obiecał bezdzietnemu Abrahamowi niezliczone potomstwo, Abraham wziął Boga za słowo, a Pismo mówi, że Abraham uwierzył Panu i On uznał to za sprawiedliwość. Rodzaju 15:6. Paweł cytuje ten tekst, aby udowodnić, że Abraham i wszyscy inni są usprawiedliwieni przez wiarę, a nie przez uczynki. Abraham uwierzył Bogu i zostało mu to uznane za sprawiedliwość.

A temu, kto pracuje, zapłata nie jest poczytana za dar, ale za coś należnego. Temu zaś, kto nie pracuje, ale wierzy w Tego, który usprawiedliwia bezbożnego, wiara jego jest poczytana za sprawiedliwość. Rzymian 4:3 do 5. Przez wiarę Bóg przypisuje, uznaje i poczytuje sprawiedliwość Abrahamowi i każdemu innemu, kto ufa Chrystusowi jako Panu i Zbawicielowi.

Drugi fragment, który już studiowaliśmy, ujawnia, że tak jak nieposłuszeństwo Adama w Ogrodzie Eden uczyniło wielu grzesznikami, tak posłuszeństwo Chrystusa aż do śmierci uczyni wielu sprawiedliwymi. Oba wyrażenia pochodzą z Rzymian 5:19. Thomas Schreiner napisał wcześniej w swoim komentarzu do Rzymian, że tym w Chrystusie Bóg łaskawie przypisuje sprawiedliwość Chrystusa.

Właśnie w tym momencie pojawia się kontrast między Adamem a Chrystusem, a cud łaski jaśniej jasno. Jako synowie i córki Adama wchodzimy na świat duchowo martwi i grzeszni, ale Bóg w swojej łasce odwrócił zgubne skutki grzechu Adama, przypisując nam sprawiedliwość Chrystusa. Takie przypisanie jest aktem łaski.

Jest to całkowicie niezastuzone. Thomas Schreiner, *Rzymianie*, strona 290. Trzeci fragment jest słusznie celebrowany.

2 Koryntian 5:21. Bóg uczynił tego, który nie znał grzechu, grzechem dla nas, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą. Luter nazwał ten tekst szczęśliwą wymianą.

Cytat, Panie Jezu, jesteś moją sprawiedliwością, tak jak ja jestem twoim grzechem. Wzięłeś na siebie to, co moje, a dałeś mi to, co twoje. Wzięłeś na siebie to, czym nie byłeś, a dałeś mi to, czym ja nie byłem.

Dzieła Lutra, tom 48, strony 12 i 13. Bóg tak utożsamiał bezgrzesznego Chrystusa z naszym grzechem, że mógł powiedzieć, że uczynił grzechem Tego, który nie znał grzechu. Według słów Piotra, 1 Piotra 3:18, Chrystus również cierpiał za grzechy raz na zawsze.

Sprawiedliwy za niesprawiedliwych, aby was przyprowadził do Boga. 1 Piotra 3, 18. Dzięki zjednoczeniu z Chrystusem stajemy się sprawiedliwością Bożą.

To znaczy, że Bóg przypisuje nam sprawiedliwość Chrystusa i nas przyjmuje. Murray Harris w swoim komentarzu do 2 Koryntian, strona 455, jest jasny. Cytat, chociaż termin uzasadniony, do rozliczenia, do uznania, nie jest użyty w wersecie 21, w porównaniu z werselem 29, nie jest niewłaściwe postrzeganie w tym wersecie podwójnego przypisania.

Grzech został zaliczony na rachunek Chrystusa, werselem 21a, tak że sprawiedliwość jest zaliczona na nasz rachunek, 21b. W wyniku przypisania przez Boga czegoś, co było zewnętrzne wobec Niego, mianowicie grzechu, wierzącym przypisano coś, co było zewnętrzne wobec nich, mianowicie sprawiedliwość. W innym liście Paweł dzieli się wynikiem tego przypisania.

Uważa poznanie Chrystusa za swoją najwyższą wartość i jest gotów zrezygnować ze wszystkiego innego. Jego najwyższym celem jest, cytuję, zyskanie Chrystusa i znalezienie się w Nim, nie mając własnej sprawiedliwości z prawa, ale taką, która jest przez wiarę w Chrystusa, sprawiedliwość od Boga opartą na wierze. Filipian 3, 8 i 9. Połączenie tych trzech tekstów daje dobre rezultaty.

Bóg, najwyższy sędzia, ogłasza sprawiedliwymi wszystkich, którzy ufają śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa dla zbawienia. Ojciec ogłasza nas sprawiedliwymi w Chrystusie i akceptuje nas na podstawie swojej sprawiedliwości, nie naszej własnej. To jest to, co Luter nazywał obcą sprawiedliwością.

Cytując go, teraz jest pewne, że Chrystus lub sprawiedliwość Chrystusa, ponieważ jest poza nami i obca nam, nie może być uchwycona przez nasze uczynki. Luter, Trzecia dysputa o usprawiedliwieniu, 1536, Luther's Works, tom 34, strona 153. Przypisanie sprawiedliwości Chrystusa wierzącym grzesznikom wyjaśnia wiele.

Wyjaśnia, jak Paweł mówi, że wierzący, cytuję, są usprawiedliwieni darmo przez Jego łaskę przez To, co jest w Chrystusie Jezusie, Rzymian 3:24. Wyjaśnia, jak Bóg mógł powiedzieć o wierzącym, cytuję, temu, który nie pracuje, ale wierzy w Tego, który

usprawiedliwia bezbożnych, jego wiara jest uznawana za sprawiedliwość, Rzymian 4:5. Wyjaśnia, dlaczego Luter uważał usprawiedliwienie za artykuł, na którym kościół stoi lub upada i dlaczego Kalwin nazwał je głównym zawiasem lub główną osią, na której obraca się chrześcijaństwo. Kalwin, Instytucje religii chrześcijańskiej, księga trzecia, rozdział 11, akapit pierwszy.

Jak w przypadku każdego innego biblijnego nauczania, wolne usprawiedliwienie rozbrzmiewa na chwałę Boga. Przechodzimy teraz do tego, co lubię nazywać nieśmiałą młodszą siostrą usprawiedliwienia, adopcją. Usprawiedliwienie otrzymuje całą prasę, ale adopcja nie jest tak ważna jak usprawiedliwienie historycznie w historii Kościoła; jest to ciepła i ujmująca doktryna.

Oto przegląd tego, co omówimy w dalszej części wykładu. Adopcja: najpierw otrzymuję biblijny wstęp jak zwykle, następnie adopcja, systematyczne formuły, nasza potrzeba adopcji, źródło adopcji, podstawa adopcji, środki, za pomocą których ją chwytny, adopcja i zjednoczenie z wolą Chrystusa dopełniają naszą systematyczną formułę. Adopcja, biblijny wstęp, podsumowanie.

Mimo że temat adopcji nie jest eksponowany w Starym Testamencie, Pan jest ojcem Izraela, a Izrael jest jego synem. Ponieważ Izrael był synem Boga, jego pierworodnym, Bóg obiecał wypełnić swoje zbawcze obietnice wobec nich, nawet gdy grzeszyli w dramatyczny sposób. Król Dawidowy był również synem Boga, reprezentującym naród przed Bogiem.

Kiedy docieramy do Nowego Testamentu, dowiadujemy się, że Jezus jest prawdziwym synem Boga i że wszyscy, którzy są dziećmi Boga, wszyscy, którzy są adoptowani, są adoptowani na mocy odkupieńczego dzieła Jezusa Chrystusa. Cud i chwała bycia synem Boga są celebrowane w Nowym Testamencie, a nasze synostwo objawia niesamowitą miłość i troskę Boga o nas. Jednocześnie wierzący mają żyć w sposób, który odpowiada ich adopcji, aby odzwierciedlać światu charakter swojego ojca.

Adopcja wierzących jest już, ale jeszcze nie rzeczywistością. Wierzący są teraz adoptowani, ale pełnia ich adopcji zostanie dopełniona w ostatnim dniu, kiedy wierzącym zostaną przyznane nowe ciała w zmartwychwstaniu. Adopcja, adopcja, systematyczne formuły, systematyczne formuły.

Opieramy się na solidnym fundamencie biblijnym, który właśnie podsumowałem, aby zbadać systematyczną teologię adopcji. Ta istotna, choć zaniedbana nauka jest prawdopodobnie najcieplejszą nauką Nowego Testamentu, jak przypomina nam Jim Packer w swojej słynnej książce *Knowing God*, 20th-anniversary edition, strona 201. Jeśli chcesz osądzić, mówi Packer, jak dobrze ktoś rozumie chrześcijaństwo, dowiedz się, jak wiele robi z myśli o byciu dzieckiem Boga i posiadaniu Boga jako ojca.

Jeśli nie jest to myśl, która pobudza i kontroluje jego uwielbienie i modlitwy oraz cały jego pogląd na życie, oznacza to, że w ogóle nie rozumie chrześcijaństwa. Wszystko, czego nauczał Chrystus, wszystko, co czyni Nowy Testament nowym i lepszym od starego, i wszystko, co jest wyraźnie chrześcijańskie w przeciwieństwie do po prostu żydowskiego, jest podsumowane w wiedzy o ojcostwie Boga. Ojciec to chrześcijańskie imię Boga.

Potrzeba adopcji: Wielokrotnie podkreślałem, że aby zrozumieć aspekty zastosowania zbawienia, musimy zrozumieć potrzebę każdego z nich. Potrzeba adopcji nie polega jedynie na tym, że jesteśmy sierotami, jak głosi wiele popularnych nauk. Nie jest to błędne stwierdzenie, ale Bóg wykopał dla nas o wiele głębszy dół niż tylko bycie sierotami.

Potrzebą adopcji jest niewola, niewola grzechu. Podobnie jak we wszystkich aspektach zastosowania zbawienia, adopcję najlepiej rozumieć w kontekście ludzkiej potrzeby. Potrzebujemy adopcji, ponieważ z powodu upadku i własnych grzechów jesteśmy zniewoleni przez grzech.

Paweł mówi, że przed adopcją byliśmy w niewoli pod żywiołami świata, Galacjan 4:3, a po adopcji, jak powiedziano o każdym wierzącym, cytuję, więc nie jesteś już niewolnikiem, ale synem, a jeśli synem, to Bóg uczynił cię dziedzicem, Rzymian, Galacjan 4:7. Adopcja jest zatem łaskawym zastosowaniem przez Boga zbawienia dokonanego przez Chrystusa, w którym Bóg uwalnia niewolników grzechu i przyjmuje ich do swojej rodziny jako synów lub córki. Jan mówi mocniej niż Paweł. W ten sposób dzieci Boże i dzieci diabła stają się oczywiste.

Istnieją dwa rodzaje ludzi dla Jana: dzieci Boga i dzieci diabła. Każdy, kto nie postępuje sprawiedliwie, nie jest z Boga, zwłaszcza ten, kto nie miłuje swego brata lub siostry, 1 Jana 3:10. Jan dzieli ludzkość na dwie równie widoczne grupy, dzieci Boga i dzieci diabła. Yarbrough uchwycił ideę Jana, cytat, w oparciu o boskie pochodzenie jego czytelnika, Jan jest przekonany, że prawdziwe dzieci Boga, podobnie jak dzieci diabła, ostatecznie nie mogą ukryć swojej tożsamości, cytat blisko.

Robert Yarbrough, 1-3 Jana, Baker Exegetical Commentary, strona 196. Jan wskazuje konkretnie na czynienie dobra i kochanie siebie nawzajem jako na papierek lakmusowy prawdziwego duchowego rodowodu. Dzieci Boże odzwierciedlają swojego ojca, którego Jan opisuje jako Bóg jest światłem, 1 Jana 1:5, i Bóg jest miłością, 1 Jana 4:8 i 16.

Pismo Święte opisuje również ludzi stających się dziećmi Boga w inny sposób: odrodzenie. Tutaj potrzeba duchowej śmierci, która oddziela ludzi od Boga. Jego antidotum polega na uczynieniu ich żywymi duchowo, powodując, że narodzą się na nowo, Jana 3, wersety 3 i 7. Tak więc istnieje nakładanie się nauk Biblii.

Dwa obrazy są rodzinne: obraz adopcji z sali sądowej i obraz odrodzenia ze śmierci do życia. Produktem obu są dzieci Boże, odrodzone dzieci odrodzenia Bożego i adoptowane dzieci adopcji Bożej. Źródłem adopcji jest miłość Boga.

Zobaczymy, że środkiem adopcji jest wiara w Chrystusa, ale czy wiara jest jej ostatecznym źródłem? Odpowiedź brzmi: nie. Ostatecznym źródłem, z którego ludzie stają się dziećmi Bożymi, jest Jego wola i miłość. Paweł przedstawia to w Liście do Efezjan 1, wersety 4-5 i 11.

W miłości Bóg przeznaczył nas do adopcji jako synów przez Jezusa Chrystusa. Według postanowienia woli swojej, ku chwale chwalebnej łaski swojej, którą obdarzył nas w umiłowaniem. To tylko wersety 4 i 5 Listu do Efezjan 1, nie werset 11.

Oto werset 11. W nim otrzymaliśmy dziedzictwo, ponieważ zostaliśmy przeznaczeni według planu Tego, który wszystko uczynił zgodnie z zamysłem swojej woli. Efezjan 1:11.

W pierwszym tekście, Efezjan 1:4 i 5, Boża miłość do ludzi stoi za ich synostwem. Wszystko to jest zgodne z cytatem, celem Jego woli i rozbrzmiewa, cytat, celem Jego chwalebnej łaski. W drugim tekście, dziedzictwo wierzącego, jeden z rezultatów naszej adopcji, wynika z Jego planu zbawienia.

Podobnie Jan, podobnie Jan, odwołuje się do naszej synostwa w niesamowitej miłości Boga Ojca do nas. 1 Jana 3:1. Zobaczcie, jaką wielką miłość okazał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi. I nimi jesteśmy.

1 Jana 3:1. Adopcja podkreśla miłość Ojca do swoich dzieci. Jak twierdzi Yarbrough, cytuję, wielkość miłości leży w jej efektach. Sprawia, że ludzie tekna Wy , dzieci Boże.

Wielkość miłości leży również w jej celu. Ojciec obdarza taką miłością, aby, hina clause, John i jego czytelnicy mogli cieszyć się jego rodzinną łaską. Yarbrough, 1 do 3 John, strona 196.

Podstawą adopcji jest osoba i dzieło Chrystusa. Jej źródłem jest łaska Boża. Oznacza wiarę.

Podstawą jest osoba i dzieło Chrystusa. Na jakiej podstawie Bóg przyjął niewolników grzechu jako swoje ukochane dzieci? Czy po prostu ogłosił ich swoimi? Nie. Musiał bowiem odkupić ich ze stanu niewoli, a do tego konieczna była śmierć jego syna.

Tak więc podstawą naszej adopcji jest osoba i dzieło Chrystusa. Najpierw jego osoba. W przeciwieństwie do wierzących, którzy stają się synami lub córkami Boga z łaski przez wiarę, Chrystus zawsze był wiecznym synem Boga z natury.

Kiedy Pismo przypisuje sprawczość w stworzeniu synowi, oznacza to jego wieczne synostwo. Paweł to czyni. Ojciec, cytuję, uratował nas z domeny ciemności i przeniósł do królestwa syna, którego kocha.

Wszystko bowiem przez niego zostało stworzone. W niebie i na ziemi, rzeczy widzialne i niewidzialne, czy trony, czy panowania, czy zwierzchności, czy władze, wszystko przez niego i dla niego zostało stworzone. Kolosan 1:13, 16.

List do Hebrajczyków czyni to samo. Cytat, w tych ostatnich dniach Bóg przemówił do nas przez swego syna. Bóg ustanowił go dziedzicem wszystkiego i stworzył wszechświat przez niego.

List do Hebrajczyków 1:2. Ponadto Paweł naucza, że, cytuję, gdy czas dobiegł końca, Bóg posłał swego syna, zrodzonego z kobiety, zrodzonej pod prawem. List do Galatów 4:4. Druga osoba Trójcy nie stała się synem Boga w momencie wcielenia, ale ten, który istniał wiecznie jako syn, został posłany przez Ojca na świat w momencie wcielenia. Po drugie, dzieło Chrystusa.

Wieczny syn Boży umarł, aby uwolnić tych, którzy są zniewoleni przez grzech. Motywem odkupienia odpowiadającym adopcji jest odkupienie. Obejmuje to trzy rzeczy: stan niewoli, zapłatę ceny okupu i wynikający z tego stan wolności synów Bożych.

Cytat: gdy nadszedł czas, Bóg posłał swego syna, zrodzonego z dziewicy pod prawem, aby odkupił tych, którzy byli pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję jako synowie. Galacjan 4 :4 i 5. Wcześniej w tym samym liście Paweł bardziej wyraźnie definiuje odkupienie syna. Cytat, Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem za nas, ponieważ jest napisane, przeklęty każdy, który wisi na drzewie.

Galacjan 3:13. My, przestępcy, byliśmy pod przekleństwem, to jest karą, jaką prawo groziło nieposłusznym. W łasce Chrystus zapłacił naszą karę, umierając jako przeklęty człowiek w naszym miejscu.

W rezultacie cieszymy się chrześcijańską wolnością dzieci Bożych. Stott nie przecenia znaczenia tego tekstu. Cytuję, to prawdopodobnie najprostsze stwierdzenie w Nowym Testamencie na temat substytucji, napisał John Stott.

Przekleństwo złamanego prawa spoczęło na nas. Chrystus odkupił nas od niego, stając się przekleństwem na naszym miejscu. Przekleństwo, które na nas ciążyło, zostało przeniesione na Niego.

Zakładał, że możemy tego uniknąć. W naszym następnym wykładzie będziemy kontynuować adopcję, tym razem przyglądając się jej środkowi, którym jest wiara w Chrystusa jako Odkupiciela.

To dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawieniu. To jest sesja 14, Usprawiedliwienie, Numer 3, Formuły systematyczne i adopcja, Część 1.